

tarpvaldybiniam kapitalo judėjimui, palyginti su kapitalo judėjimu nacionalinėje teritorijoje, ir dėl to sulaiko toje teritorijoje įsisteigusius asmenis nuo tarpvalstybinio kapitalo judėjimo.

Dėl nagrinėjamos normos mokesčius privalančio mokėti investuotojo likvidumo padėtis užsienyje esančio nekilnojamojo turto atveju yra mažiau palanki nei nacionalinėje teritorijoje esančio nekilnojamojo turto atveju. To pasekmė yra tai, kad investicijos į užsienyje esantį nekilnojamąjį turtą, palyginti su investicijomis į nacionalinėje teritorijoje esantį nekilnojamąjį turtą, tampa mažiau patrauklios ir gali sulaikyti investuotoją nuo pastato kitoje valstybėje narėje statybos ar įsigijimo. Pagal teismų praktiką likvidumo padėties pagerinimas investicijų į nacionalinėje teritorijoje esantį nekilnojamąjį turtą atveju yra mokesčio lengvata, į kurią reikia atsižvelgti, jeigu kalbama apie grynai valstybės vidaus ir tarpvalstybinės situacijų vertinimo palyginimą.

Nors ginčijamos diskriminuojančios normos galiojimas buvo apribotas taip, kad ji galioja tik pastatams, dėl kurių statybos leidimo buvo paprašyta arba pirkimo sutartis buvo sudaryta iki 2006 m. sausio 1 d., bet kapitalo judėjimo laisvė taip nebuvo pašalinta, nes regresinis vertės nurašymas dėl nusidėvėjimo yra tęstinė situacija.

Federalinės vyriausybės nuomone, minėtas apribojimas pateisinamas privalomaisiais bendrojo intereso pagrindais; nagrinėjamos normos tikslas yra skatinti nuomojamo būsto statybą Vokietijoje.

Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad pagal teismų praktiką nacionalinės ekonomikos skatinimas nėra tikslas, kuriuo būtų galima pateisinti pagrindinių laisvių apribojimą. Net jeigu tikslas skatinti nuomojamo būsto statybą būtų pripažintas su ekonomika nesusijusiu tikslu, griežtas regresinio vertės nurašymo apribojimas taikant jį tik nacionalinėje teritorijoje esantiems pastatams būtų ir nebūtinas, ir neproporcingas. Nuomojamo būsto statybos Vokietijoje skatinimui neatsitiktų nieko bloga, jeigu regresinis vertės nurašymas būtų leidžiamas ir kitose valstybėse narėse esančio nekilnojamojo turto atveju.

Ieškovės teigimu, federalinė vyriausybė nenurodė jokių pagrindų, kurie galėtų pateisinti nustatytą kapitalo judėjimo laisvės pažeidimą.

2009 m. liepos 7 d. Finanzgericht Baden-Württemberg (Vokietija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Alketa Xhymshiti prieš Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Lörrach

(Byla C-247/09)

(2009/C 233/08)

Proceso kalba: vokiečių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Finanzgericht Baden-Württemberg

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: Alketa Xhymshiti

Atsakovė: Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Lörrach

Prejudiciniai klausimai

1. Ar trečiosios valstybės piliečiui, nuolatos gyvenančiam Europos Sąjungos valstybėje narėje ir dirbančiam Šveicarijos Konfederacijoje, ir jo sutuoktinei, kuri yra trečiosios valstybės pilietė, rezidavimo valstybėje narėje yra taikomas Reglamentas Nr. 859/2003/EB⁽¹⁾ dėl to, kad šiam darbuotojui ir jo sutuoktinei rezidavimo valstybė narė turi taikyti Reglamentus 1408/71/EEB⁽²⁾ ir 574/72/EEB⁽³⁾?
2. Jeigu į pirmąjį klausimą bus atsakyta neigiamai: ar pirmame klausime minėtomis aplinkybėmis Reglamento 1408/71/EEB 2, 13, 76 straipsniai ir Reglamento 574/72/EEB 10 straipsnio 1 dalies a punktas turi būti aiškinami taip, kad motinai, kuri yra trečiosios valstybės pilietė, gali būti atsakyta skirti išmokas šeimai rezidavimo valstybėje narėje dėl jos turimos trečiosios valstybės pilietybės, net jeigu susijęs vaikas yra Sąjungos pilietis?

⁽¹⁾ 2003 m. gegužės 14 d. Tarybos Reglamentas (EB) Nr. 859/2003, išplečiantis Reglamento (EEB) Nr. 1408/71 ir Reglamento (EEB) Nr. 574/72 nuostatų taikymą trečiųjų šalių piliečiams, kuriems jos dar netaikomos dėl jų pilietybės (OL L 124, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 4 t., p. 317)

⁽²⁾ 1971 m. birželio 14 d. Tarybos Reglamentas (EEB) Nr. 1408/71 dėl socialinės apsaugos sistemų taikymo pagal darbo sutartį dirbantiems asmenims ir jų šeimoms nariams, judantiems Bendrijoje (OL L 149, p. 2; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 1 t., p. 35)

⁽³⁾ 1972 m. kovo 21 d. Tarybos Reglamentas (EEB) Nr. 574/72, nustatantis Reglamento (EEB) Nr. 1408/71 dėl socialinės apsaugos sistemų taikymo pagal darbo sutartį dirbantiems asmenims ir jų šeimoms nariams, judantiems Bendrijoje, įgyvendinimo tvarką (OL L 74, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 1 t., p. 83)

2009 m. liepos 7 d. pareikštas ieškinys byloje Europos Bendrijų Komisija prieš Kipro Respubliką

(Byla C-251/00)

(2009/C 233/09)

Proceso kalba: graikų

Šalys

Ieškovė: Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama C. Zadra ir I. Chatzianniss

Atsakovė: Kipro Respublika

Ieškovės reikalavimai

— Pripažinti, kad Kipro Respublika pažeidė įsipareigojimus pagal Direktyvos 93/38/EEB⁽¹⁾ 4 straipsnio 2 dalį ir 31 straipsnio 1 dalį bei Direktyvos 92/13/EEB⁽²⁾ 1 straipsnio 1 dalį.

— Priteisti iš Kipro Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Teigiama, kad kvietime dalyvauti konkurse Nr. 40/2005, susijusiame su Vasilikou šiluminės elektrinės ketvirtojo bloko projektavimu, tiekimu ir statyba, *Archi Ilektrismou Kyprou* (Kipro elektros energijos reguliavimo institucija) pažeidė Direktyvas 93/38/EEB ir 92/13/EEB.

Kai dėl Direktyvos 93/38 4 straipsnio 2 dalies ir 31 straipsnio 1 dalies pažeidimo, Komisija mano, kad pažeidimas padarytas dėl skundą pateikusio dalyvio pasiūlymo atmetimo ir kito konkurso dalyvio pasiūlymo priėmimo remiantis konkurso skelbime aiškiai nurodytu kriterijumi.

Kai dėl Direktyvos 92/13 1 straipsnio 1 dalies pažeidimo, Komisija teigia, pirma, kad, kadangi perkančioji organizacija savo veiksmais pati sukūrė netikrumo situaciją, susijusią su tinkamu motyvų, kurie lėmė skundą pateikusio dalyvio pasiūlymo atmetimą, aiškinimu, ji pažeidė Direktyvą 92/13, aiškinamą atsižvelgiant į ja siekiamą tikslą, t. y. veiksmingumą, ir, antra, kad perkančioji organizacija savo sprendimo negali motyvuoti tik pateikdama nuorodą į vertinimo ataskaitas.

- (¹) 1993 m. birželio 14 d. Tarybos direktyva 93/38/EEB dėl subjektų, vykdančių savo veiklą vandens, energetikos, transporto ir telekomunikacijų sektoriuose, vykdomų pirkimų tvarkos derinimo (OL L 199, p. 84; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 2 t., p. 194).
- (²) 1992 m. vasario 25 d. Tarybos direktyva 92/13/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, reglamentuojančių Bendrijos taisyklių taikymą viešųjų pirkimų tvarkai vandens, energetikos, transporto ir telekomunikacijų sektoriuose, suderinimo (OL L 76, p. 14; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 1 t. p. 315).

2009 m. liepos 8 d. pareikštas ieškinys byloje *Europos Bendrijų Komisija prieš Vengrijos Respubliką*

(Byla C-253/09)

(2009/C 233/10)

Proceso kalba: vengrų

Šalys

Ieškovė: Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama R. Lyal ir K. Ritzné Talabér

Atsakovė: Vengrijos Respublika

Ieškovės reikalavimai

— Pripažinti, kad Vengrijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 18, 39 ir 43 straipsnius bei EEE susitarimo 28 ir 31 straipsnius, nes gyvenamojo būsto Vengrijoje pirkimą vietoj gyvenamojo būsto kitoje valstybėje narėje vertino mažiau palankiai nei tokio būsto Vengrijoje pirkimą vietoj gyvenamojo būsto toje pačioje valstybėje narėje.

— Priteisti iš Vengrijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Šiuo ieškiniu ginčijama Vengrijos mokesčių nuostata, pagal kurią siekiant nustatyti išigyjant šalyje esantį gyvenamąjį būstą mokėtino mokesčio bazę, iš išgyto būsto kainos leidžiama atimti tik parduoto būsto, esančio šalyje, kainą.

Ši taisyklė neatitinka laisvo asmenų judėjimo ir įsisteigimo laisvės pagal EB 18, 39 ir 43 straipsnius bei EEE susitarimo 28 ir 31 straipsnius.

Minėtomis Bendrijos teisės nuostatomis siekiama palengvinti valstybių narių piliečiams užsiimti bet kokia profesine veikla visoje Bendrijoje, ir taip pat jos draudžia priemones, kurios galėtų sudaryti nepalankesnes sąlygas bet kurios valstybės narės piliečiams, kurie pasinaudojo laisvo judėjimo teise ir siekiantiems vykdyti ekonominę veiklą kitoje valstybėje narėje. Pagal nusistovėjusią teismo praktiką nuostatos, kurios valstybės narės piliečiui kliudo arba jį atgraso nuo išvykimo iš savo kilmės šalies siekiant pasinaudoti laisvo judėjimo teise, riboja šią laisvę, net jeigu jos yra taikomos neatsižvelgiant į atitinkamų asmenų pilietybę.

Vis dėlto šioje byloje ginčijama Vengrijos mokesčių teisė yra tokia nuostata. Iš tiesų netaikant minėtos mokesčių lengvatos užsienio ar Vengrijos piliečiams, kurie pasinaudojo savo laisvo judėjimo teise ir kurią laiką gyvena kitoje valstybėje narėje bei nusiperka čia gyvenamąjį būstą, jie turės mažiau paskatų nusipirkti gyvenamąjį būstą Vengrijoje nei tie, kurie gyvena Vengrijoje ir perka naują būstą vietoj to, kurią jau turi šalies teritorijoje. Akivaizdu, kad taip ši Vengrijos teisės norma gali atgrasyti kitų valstybių narių piliečius nuo įsikūrimo Vengrijoje. Komisija mano, kad tokie asmenys, kurie pirkdami būstą jau galėjo būti sumokėję panašaus dydžio mokesčius valstybėje, kurioje jie anksčiau gyveno, yra tokioje pačioje situacijoje kaip ir tie, kurie buvo nusipirkę būstą Vengrijoje. Taigi šie asmenys turi būti vertinami vienodai. Tačiau kadangi Vengrijos teisės aktuose asmenys, kurie perka gyvenamąjį būstą vietoj kito būsto, esančio bet kurioje kitoje valstybėje narėje, vertinami nepalankiau nei tie, kurie taip pat perka būstą, tačiau jau turėjo nuosavybės šalies teritorijoje, juose objektyviai vienodos situacijos vertinamos skirtingai ir todėl šie teisės aktai yra diskriminaciniai.

Vienintelis Vengrijos Respublikos nurodytas argumentas negali pateisinti tokio teisės pažeidimo.

Pirma, dėl prieštaravimo, susijusio su būtinybe užtikrinti mokesčio sistemos darnumą, reikia pažymėti, kad šiuo atveju tarp nagrinėjamos mokesčio lengvatos ir šios lengvatos kompensavimo konkrečia mokesčio baze negalima nustatyti jokio tiesioginio ryšio, kuris yra reikalingas tam, jog tariama būtinybė užtikrinti mokesčio sistemos darnumą pateisintų naudojimosi pagrindinėmis laisvėmis apribojimą. Ekonominiu